

Salaspils Vēstis

№ 40(73) - 1997. g. 10. oktobris

SALASPILS PILSĒTAS AR LAUKU TERITORIJU DOMES IZDEVUMS

numurā:

- Salaspils 1. vidusskolai - 30. gadi (2. lpp.)
- Oktobris - konkursu mēnesis! (2. lpp.)
- Zemnieku konsultante Ināra KANSKA (3. lpp.)

komerczināš

Vadošās veterinārās medicīnas firmas par savu mājvietu izvēlas Salaspili

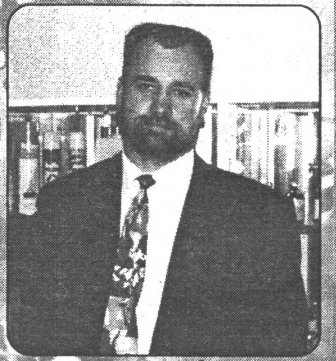

FOTO: JĀNIS VANAGS

Viena no Latvijas vadošajām veterinārās medicīnas tirgotāju firmām par savu jauno mājvietu izvēlējusies Salaspili. Firma Farmovet 1. oktobrī no Rīgas oficiāli pārcēlās uz jaunajām telpām Silavā, Institūta ielā 4. Kopā ar Farmovet šeit atradīsies arī firmas Medivet un Cauņa un dēls.

Farmovet direktors Jānis Beinerts pastāstīja, ka ēku viņi ir iegādājušies no Privatizācijas aģentūras. Kādreiz šajās, apmēram 2000 kvadrātmetru lielajās telpās, atradās Skaitļošanas centrs, bet pēdējos gados te darbojās tipogrāfija.

Jautāts par pārcelšanās iemesliem, Beinerts atbildēja, ka firma sākumā nav domājusi savu biznesu pārcelt uz Salaspili. Šo ēku viņiem piedāvāts pirkt Privatizācijas aģentūrā un firmas tam piekritušas, jo šeit ir brīnišķīgas transporta iespējas un arī apkārt valdošā ainava nav bijusi mazsvarīga.

Firma Farmovet ir dibināta 1992. gadā; tā ir viena no vecākajām veterinārās medicīnas firmām Latvijā. Firma darbojas kā piecu rietumu zaļu ražošanas koncernu izplatītāja Latvijā. Visu trīs firmu galvenie klienti ir zemnieku saimniecības un veterinārās aptiekas.

Farmovetā strādā 50 cilvēku, savukārt Medivetā ir 12 un Cauņa un dēls ir trīs darbinieki. J. Beinerts sacīja, ka apsvērta iespēja arī par uzņēmumu darbinieku izmitināšanu tepat Salaspilī. Pašlaik tiek meklēta šim nolūkam piemērota vieta.

Šobrīd apdzīvots ir tikai viens no ēkas korpusiem, kurā atrodas administrācijas telpas. Ar laiku paredzēts izbūvēt arī pārējās telpas. Bijušajā mašīnzālē, piemēram, firmas gatavojas iekārtot konferenču zāli 80 - 100 cilvēkiem. □

Jānis VANAGS

Arī veikalam UNA HSG - jauna seja

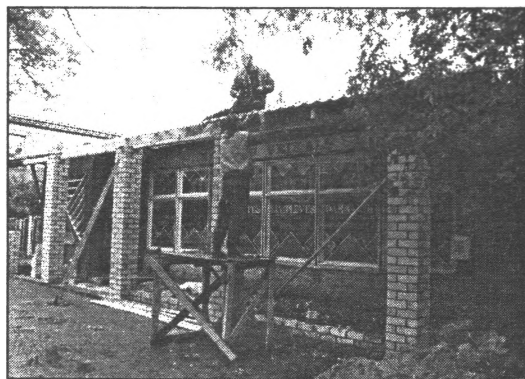

FOTO: JĀNIS VANAGS

Jau vairākas nedēļas pie dienakts veikala UNA HSG, kurš atrodas tautā tā dēvētajā vecajā Salaspilī, (oficiāli - Rīgas ielā 55), rosās vīri un viņu darbošanās rezultātā pamazām pārmainās veikala ārpusē. Par to, kas šeit top, stāsta veikala īpašnieks Helmutis Dāvidsons:

- "Būvējam nojumi, kuru vasarā varētu izmantot kā vasaras kafējnicu. Nedaudz tiks pārveidots veikala priekšnams, vēlāk arī sakārtots grīdas segums un griesti. Domājam arī par to, lai cilvēkiem būtu ērtāk precī iznest ārā un ielikt mašīnā, ja, piemēram, list lietus. Morālais pamudinātājs šim pārmaiņām bija pilsētas dome, kas līdzās veikalam veido skulptūr-

dāru un kapitāli pārbūvē ēku, kurā atradīsies Mākslas salons. Mūsu veikals, gan vakara, gan dienas stundās izskatījās tāds brūni pelēks, neizteiksmīgs. Arī mēs gribam ieguldīt savu daļu pilsētas sakārtošanas programmā. Kaut cik sakārtojām arī veikalu Miera ielā 24, - tā, lai cilvēkiem būtu patīkami nākt iepirkties.

Gribētos, lai cilvēkiem, kuri brauc cauri Salaspilij, ir kur acis pamieļot. Nesen biju Valmierā - patīkami skatīties kā veidojas šī pilsēta! Arī es vēlos, lai Salaspils būtu sakārtota un smuka."

Paredzams, ka veikala UNA HSG jaunā fasāde būs gatava oktobra vidū. □

Inga REČA

NO ŠODIENAS SALASPILĪ SĀKAS APKURES SEZONA!

cena 10 santīmi!

izstāde

"Grāmata ir pase uz cilvēka iekšējo pasauli"

Otrdien, 7. oktobrī, k/n Enerģētiskis atklāja ŠVEICES BĒRNU GRĀMATU izstādi. Pavisam izstādē var apskatīt 236 grāmatas, ar kurām kopā bērniņu pavadījuši Šveices bērni. Izstādes atklāšanā piedalījās arī Šveices vēstniecības pirmais sekretārs Latvijā Jorgs Šneibergers un Svešvalodu literatūras bibliotēkas vadītāja Lora Viļķina, kuri bērnu un jauniešu bibliotēkai Avotiņš pasniedza arī ļoti vērtīgu dāvanu - 50 Šveicē iznākušas bērnu grāmatas vācu, franču un itāliešu valodā.

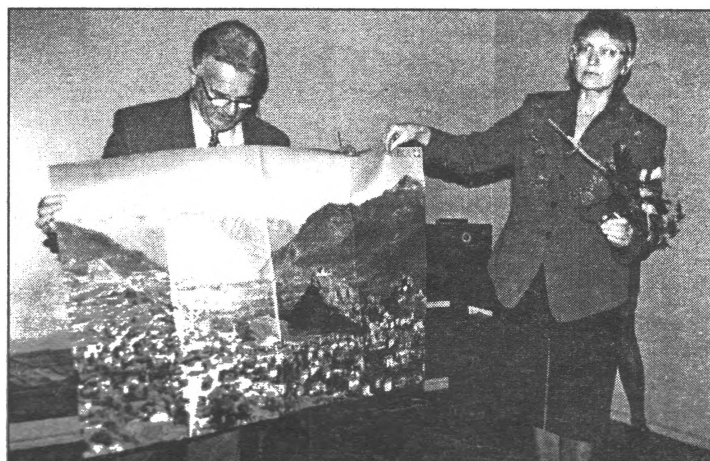

FOTO: JĀNIS VANAGS

Kā pastāstīja bērnu un jauniešu bibliotēkas vadītāja Rita Germane, ideja par šādas izstādes rīkošanu Salaspilī, radās turpinot iesāktu darbu - izstāžu ciklu-, kas veicinātu svešvalodu apguvi.

Pusotra gada laikā Šveices bērnu grāmatu izstāde ir apceļojusi vai pusi Latvijas: priecējusi bērnus un pieaugušos Dobelē, Liepājā, Kuldīgā, Madonā, Janpiebalgā, Alūksnē, Jēkabpilī. Bet viss sākās ar to, ka Svešvalodu literatūras bibliotēkas vadītājai Lorai Viļķinai, kura domāja, kā ieinteresēt bērnus apgūt svešvalodas, radās ideja - varbūt, ka šo interesi bērnos var radīt ar skaistām grāmatām! Un tā, pēc Viļķinas kundzes lūguma, Šveices vēstniecība sarīkoja lielu Šveices bērnu oriģināl literatūras izstādi Svešvalodu literatūras bibliotēkā, kura, (lai cik savādi tas neskanētu šajā merkantilisma

laikā), ieguva ļoti lielu bērnu atsaucību. Šveices kultūras fonds PRO HELVECIA bibliotēkai šīs grāmatas uzdāvināja. Bet iegūts jau ir tikai tas, kas atdots - sekojot šim principam tagad šīs grāmatas arī apceļo Latviju. "Redzot to, kā pilsētās šai izstādei gatavojas, cik skaisti tās tiek atklātas un ar kādu atsaucību norisinās, mēs redzam, ka šis darbs nav bijis veltīgs," savā priekā izstādes atklāšanā daļījās Lora Viļķina. Un piebilda: "Visi redz, ka bibliotēkas ir dzīvas, tās ir vajadzīgas un, ka tās nedrīkst slēgt. Ieguvēji jau nav tikai bērni, bet arī skolotāji, kuriem, apskatot izstādi, varbūt rodas kādas labas idejas valodu mācīšanā, kas šobrīd ir ļoti aktuāli."

Izstādes apmeklētāji varēs

iepažīties gan ar pašām pirmajām šveiciešu rakstnieku bērnu grāmatām, gan modernajām. Piemēram, Johannas Spiri grāmatu "Heidi", kura sarakstīta 1880. gadā un ir vienīgā latviešu valodā tulkotā Šveices bērnu grāmata! (Viens tās eksemplārs ir arī bibliotēkā Avotiņš, bet izstādē tas nav redzams, jo šobrīd atrodas Doles salā pie kāda mazā lasītāja. It kā žēl, bet tomēr tā ir priecīga ziņa, jo tas nozīmē, ka šo grāmatu lasa!) Apmeklētāji varēs apskatīt arī H.K. Andersena prēmiju ieguvēju - Āloiza Karigeta un Jorga Millera darbus.

Izstādē ir redzama ne tikai daiļliteratūra, bet arī izziņas literatūra. Grāmatas ir visās Šveices valsts oficiālajās valodās: vācu, itāliešu, franču un retoromāņu. Šveices vēstniecība Avotiņam uzdāvināja arī video un audio kasetes ar materiāliem par Šveici, bet Viļķinas kundze domā, ka nākamā gada sākumā varētu notikt arī kādas šveiciešu bērnu filmas skatīšanās tepat Salaspilī.

Izstāde būs apskatāma līdz 31. oktobrim, darba dienās no 11:00 līdz 19:00. Grupas noteikti ir jāpiesaka pa tālr. 40355.

Bibliotēkas Avotiņš vadītāja Rita Germane vēlējas īpaši pateikties k/n Enerģētiskis darbiniekiem, jo tik cieša un auglīga sadarbība starp bibliotēku un kultūras namu notiek pirmo reizi, bet cerams, ne pēdējo. □

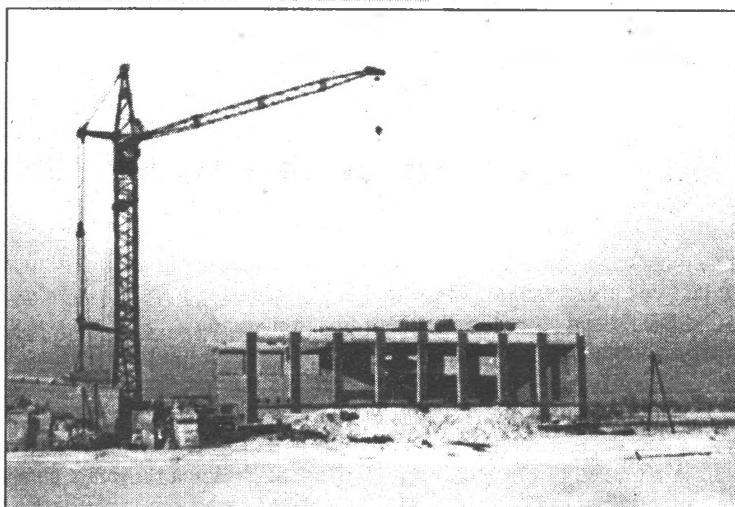
Inga REČA

P.S. Līdzās šai izstādei notiks arī bērnu zīmējumu konkurss "ŠVEICE MANĀ SKATĪJUMĀ". Labāko zīmējumu autorus gaida balvas. Zīmējumus jāiesniedz bibliotēkā Avotiņš, Skolas ielā 9/2 līdz 24. oktobrim!

notikums

Salaspils 1. vidusskolai - 30. gadi!

Fotoreportāža par skolas vēsturi - 2. lpp.!

● Sākoties Rīgas HES celtniecībai, Salaspils Lauku skola atradās appludināmajā zonā, tāpēc 1965. gadā tika likti pamati jaunajai skolas ēkai

Salaspils 1. vidusskolai 30. gadi!

● Katru gadu notika ierindas skates, kurās piedalījās visas, no 4. līdz 11., klases

● Iespējams, 1983./84. mācību gads. Vidusskolas skolotāji un direktors Jānis Locāns (vidū sēž)

● 1967. gadā Salaspils 1. vidusskolā apvienojās trīs skolas: Salaspils 1. astoņgadīgā, Salaspils 2. astoņgadīgā, Doles četru klašu pamatskola. No 1967. līdz 1971. gadam mūsu skolā mācījās latviešu un krievu plūsmas skolēni. 1967./68. mācību gadā skolā mācījās 717 skolēnu, no tiem 363 - latviešu plūsmā, 354 - krievu plūsmā, strādāja 53 skolotāji

● 1967. gada 1. septembris. Skolas direktors Jānis Tikmers, mācību pārzine Valija Ramba

Salaspils 1. vidusskola aicina skolotājus, skolas darbiniekus un vidusskolas absolventus uz 30 GADU JUBILEJAS svinībām š.g. 10. oktobrī, k/n Enerģētiskis. Registrācija no 18:00-19:00, svinīgā daļa 19:00. Svinību turpinājums skolā. Dalības maksa Ls 2, līdz ņemot groziņu.

● Kāds no 1. septembriem, kurā redzami trīs no divpadsmit 1. vidusskolas direktoriem dažādos laikposmos: Brigīta Vrubļevska (1974.-1975.), Sergejs Kazeko (1979.-1980.) un Austris Vasīps (1977.-1979.)

● 1996./97. māc. gadā skolā mācījās 824 skolēni, strādāja 76 skolotāji, no kuriem vairāki - jau no pirmās skolas pastāvēšanas dienas vai ilgus gadus: Z. Andžāne, V. Turlaja, G. Konrāds, I. Šteinerte, V. Reča, V. Širaka un V. Puņa

skolā

Salaspils 1. vidusskolā - izstāde par veselības mācību

Salaspils 1. vidusskolā pirmos piecus gadus stundu sarakstā parādījās jauns mācību priekšmets - veselības mācība, kuru pasniedza skolotāja Grieta Dimitere. Šobrīd veselības mācību skolā māca desmit skolotājas. Skolotājām G. Dimiterai, V. Kublickai, D. Šķēlei un I. Balodei radās ideja par šīm mācību priekšmetam veltītu izstādi.

No 2. - 8. oktobrim skolas lasītavā bija sarīkota izstāde, kurā katrs varēja apskatīties, palasīt kā-

du grāmatu, žurnālu par veselības mācību. Šajā izstādē bija vairākas daļas: veselīga vide, augšana un attīstība, fiziskā aktivitāte veselībai, drošība, pirmās palīdzības sniegšana, izsargāšanās no slimībām, veselīgs uzturs, ģimenes dzīve, savstarpējās attiecības. Par visām šīm tēmām tiek runāts veselības mācības stundās. Izstādi apmeklēja dažāda vecuma pārstāvji - skolēni no 1. līdz 12. klasei un arī skolotāji. Vislielāko interesi izraisīja grāmatas un žurnāli par

cilvēka augšanu un attīstību. Kāds izstādes apmeklētājs atzina, ka veselības mācība ir visforšākā mācību stunda!

"Mēs esam ļoti priecīgas, ka ir tik liela interese. Izrādās, ka grāmatu patiešām ir daudz un interesantas, bet, galvenais - skolēniem tās patīk." - teica skolotāja Diāna Šķēle. □

Sanita MAULĀNE

atkal konkurss!!!

**Oktobris - konkursu mēnesis!
Katru nedēļu cits konkurss un citas balvas!
Sekojiet reklāmai un PIEDALĪETIES!!!**

LITERĀRAIS konkurss!!!

Rakstnieks Alfrēds DZIŅUMS (dzimis 1907. gada 2. maijā, Doles pagasta Jeņčos, miris 1976. gada 31. maijā, Vermlandē, Zviedrijā), gandrīz mūsu novadnieks - dzimis un dzīvojis tepat Daugavas otrajā krastā Doles un Baldones pagastos. Salaspils bibliotēka un grāmatnīca iecerējusi šogad novembrī rīkot ekskursiju pa rakstnieka dzīves un darba vietām, tikties ar rakstnieka bērniem un mazbērniem.

Tādēļ, un ne tikai tādēļ,
**GRĀMATNĪCA un
laikraksts
Salaspils Vēstis
rīko konkursu
"KO MĒS ZINĀM PAR
RAKSTNIEKU ALFRĒDU
DZIŅUMU?"**

1. A. Džiļums sarakstījis divus autobiogrāfiskus romānus. Kā sauc šos romānus?

2. Kuri no minētajiem latviešu rakstnieku romāniem pieder A. Džiļuma spalvai?

a/ Zemieka dēls
c/ Saplēstā krūze

b/ Gaišie logi
d/ Sadzīves viļņi.

3. Kurā gadā pirmoreiz ar savu daiļdarbu publicējies rakstnieks?

a/ 1920. g.
c/ 1925. g.

b/ 1923. g.
d/ 1930. g.

4. Kā sauc mājas Baldones pagastā, kuras uzbūvējis, un, kur arī dzīvojis, rakstnieks?

a/ Austrumi
c/ Rietumi

b/ Dienvidi
d/ Ziemeļi.

5. Kādas A. Džiļuma grāmatas iznākušas pēcatmodas laikā?

Atbildes, lūdzu, sūtiet uz Salaspils Vēstu redakciju (Salaspilī, Līvzemes ielā 8, LV - 2169) līdz 20. oktobrim! Pareizo atbilžu autori balvās saņems GRĀMATAS!

Mans Dievs ir mana sirdsapziņa

Pirmoreiz viesojoties Salaspils domes zemnieku konsultantes Ināras KANSKAS mājā, mani sagaidīja viņas divas meitas, kuras jau mīcās būt pieaugušas, pagatavoja tēju un teica: "Mamma ir izsaukumā." No izsaukuma mamma neatgriezās līdz desmitiem vakarā. Otrajā reizē mamma bija mājās un atzinās, ka kavējot izsaukumu, lai beidzot varētu *savākt* tik daudz laika, cik nepieciešams šai nelielajai sarunai. Šķiet, šis ir viens no retajiem vakariem, kad Inārai izdodas tā mierīgi pasēdēt, iedzert tēju, parunāties nevis par citu, bet savām problēmām, pārdomām, secinājumiem. Un kad vēl tiek atnesta lāde ar fotogrāfijām!.. Arī Ināras meitām tā vien negribas iet gulēt, vakariņot vai mīcīties. Ik pa laikam ziņkārīgi paveras durvis un aizveras tikai pēc mammas vairākkārtējiem atgādinājumiem. Tā mēs runājam par akadēmijas laiku ar zaļi krāsotām grīdām un Bajāru kompleksu ar saniknotām slaucējām, govju mākslīgās apsūklošanas specifiku un krievu sentimentālā milas roka pēvilcību.

skaistie studiju gadi

Piedzimu pilsētā. Kopš trīs mēnešu vecuma augu laukos, jau no bērnības biju darījusi visus lauku darbus, un lauki man tā riebās, ka gribēju dzīvot tikai pilsētā! Taču pēc diviem pilsētā nodzīvotiem gadiem atkal atgriezās laukos.

Beidzu Salaspils I. vidusskolu. Trenējos akadēmiskajā airēšanā, biju Latvijas izlase, tā ka varēju apskatīt plašo PSRS. Sportošana bija jāpārtrauc, jo gribēju mācīties augstskolā. Bija divas iespējas - Rīgas Politehniskais institūts vai Jelgavas Lauksaimniecības akadēmija. Pilsētā vairs nepavisam negribējās dzīvot, nolēmu mācīties Jelgavā. Izvēlējos apgūt zootehniķa profesiju. Par veterinārārstu nemācījies tikai tāpēc, ka, nedod Dievs, kādreiz vajadzēs kādu govī apseklot; man tā likās kauna lieta!

Vispār studiju gadi bija paši skaistākie, kā jau ikvienam, un vēl joprojām saglabājušās brīnumainās atmiņas. Pēc akadēmijas mani nosūtīja strādāt uz Salaspili, jo no Salaspils man maksāja stipendiju. Nolēmu bez zootehniķa zināšanām apgūt vēl kaut ko, un tā

bet, ja rācija *klibo*, priekšniece Rudīte aizdod man savu peidžeri. Agri no rītiem esmu prom, un mājās atgriežos vēlu vakaros. Mākslīgā apsūklošana ir specifiska lieta, pārsvarā nepieciešama no rīta un vakarā. Darbs kļuvis par dzīvesveidu. Bērni pie tā jau ir pieraduši un samierinājušies, palēnām pierod arī pie patstāvības. Var jau būt, ka tā ir arī labi. Kad Salaspils dzīvokļos ir mitrs un pavēss, tad patīkami vakarā atgriezties mājās, kur gaida iekurināta krāsns, vakariņas, siltais ūdens. Es jutos kā civilizētos laukos.

Kā zemnieku konsultantei man vajadzētu nodarboties ar lauksaimniecību, bet es savu interesi remdēju, strādājot pie zemniekiem. Man ir trīs hektāri piemājas zemes, no mājlopiem - divi suņi un divi kaķi. Viriešu nav. Mana pirmā *govs* bija kaza, tad bija vairākas govīs, tad - kartupeļu lauks. Vēlāk sapratu, ka ir muļķīgi un nenopietni skriet ar galvu sienā, jo viena nespēju apsaimniekot zemi un turēt lopus, ir jādara tas, ko protu un ar ko varu nopelnīt iztikai - ar zootehniķu un sēklotāja zināšanām. Lauksaimniecībai vairs ne-

FOTO: GATIS KRŪMIŅIS

● Salaspils zemnieku konsultante - Ināra Kanska

mazs, pussabojājies kompjūters, mašīnā var visu pārdomāt, pat tik tālu aizdomāties, ka attapties, redzot priekšā policista pacelto zizli.

mans Dievs ir mana sirdsapziņa

Mani var sakaitināt tas, ka cilvēki kaut ko apsola un neizpilda. Tas ir žargona vārds, varbūt skan vulgāri, bet man šķiet ļoti atbilstoši - man nepatīk, ja mani *piečakarē*, īpaši darba darīšanās. Man patīk nopietna, lietišķa pieceja visām lietām. Kaitina izlikšanās, negodīgums, pārlietu liela čīkstēšana. No baznīcas apmeklējumiem novērš tas, ka cilvēks ikdienā sargēko un svētdienā aiziet uz baznīcu izsūdzēt grēkus, un tad nākamajā nedēļā atkal grēko ar mierīgu sirdi, jo viss taču ir piedots.

Esmu kristīta katoliete. Arī mani bērni ir kristīti, taču nespēju viņiem iet baznīcā. Man ir sava attieksme pret reliģiju, ko varu formulēt vienā teikumā - mans Dievs ir mana sirdsapziņa. Pieļauju, ka ar gadiem mana nostāja var mainīties.

kad saniknojos...

... saprotu, ka nav labi izlēdēties ģimenē, bet dažreiz jau gadās, ka no manām negatīvajām emocijām cieš bērni. Dažreiz izlēdējos, ātri braucot. Kad *noķer* ceļu policists, tad es domāju, ko lai viņam stāstu, bet vispār jau sodanaudas maksāju samērā kārtīgi. Tad, kad ir pilna sirds, es tomēr zinu, ka kāds man vienmēr palīdzēs. Man ir tik daudz paziņu un draugu (man nepatīk vārds - draugi, tas ir kaut kas tik cēls un tik..., ka es cenšos to nelieidot, lai nebūtu jāviļņas draudzībā!) Daba mani nomierina jebkurā gadalaikā. Ļoti laba sajūta ir tad, kad ārā līst lietus, ir auksts, bet man mašīnā skan viegla mūzika, silti, aiz apkakles netek ūdens.

Man ir pilna sirds, bet priekšā vēl trīs izsaukumi, es sastapšos ar trim dažādām situācijām, saimniekiem. Varbūt, šajās lauku mājās dzīvojot, cilvēks satiek tikai pastnieku, *vetārstu*, sēklotāju. Citreiz ir tā, ka viņam sirds ir pilnāka par manējo, un viņš mani sagaida ne tikai kā *vetārstu*, bet arī kā cilvēku, un izsūdz savas bēdas. Tad liekas, ka manējās ir tikai sikums.

kamēr turas veselība un nav nojucis prātiņš...

Galvenais, lai būtu veselība! Vēl man svarīgi ir mani bērni. Svarīgi, lai apkārtējie mani vērtētu pozitīvi, lai kādreiz atcerētos ar labu vārdu. Negribētos justies vientuļai. Arī nauda ir svarīga, bet, kamēr ir veselība un nav nojucis prātiņš, tai nav tik lielas nozīmes. Es negribētu nodarboties ar lielu uzņēmējdarbību, uzņemoties pārāk lielu atbildību un pārāk daudz problēmu. Zemvidusmēra līmenis mani pilnībā apmierina.

krievu sentimentālais milas roks un grāmatas par sacaurumotām sirdīm

Dažreiz man vajadzīgs pilnīgs klusums, lai nomierinātos vai sakārtotu domas. Reizēm patīk klasiskā, reizēm vieglā mūzika. Man patīk arī krievu sentimentālais milas roks.

Mans darbs ir mana sabiedriskā dzīve. Protams, patīk kaut kur aiziet, taču es negribu iet, piemēram, uz teātri tikai tāpēc, ka tā pienākas. Daru to tadā brīdī, kad spēju savest sevi kārtībā, uzvilkt kaut ko jaunu mugurā, gūt morālu gandarījumu un estētisku baudījumu un atpūsties.

Tāpat arī grāmatas nevaru lasīt tikai tāpēc, lai pievilktu ķeksīti, ka esmu to lasījusi. Patīk tādi darbi, no kuriem var aizgūt citāus. Viens no tiem, kuru šobrīd atceros: "Es negribu, lai tu sacaurumo manu sirdi tikai tāpēc, lai uzliktu ielāpus uz savējās."

pamācība diviem jauniem cilvēkiem

Nevajag diviem cilvēkiem dzīvot kopā, ja viņi nevar sadzīvot, un mocīt bērnus un sevi! Man dzīve to ir 100% pierādījusi. Protams, jādibina ģimene, jāmeklē kompromisi diviem tādiem cilvēkiem, kas nešķirsies, bet to jau nekad iepriekš nevar paredzēt. Diviem jauniem cilvēkiem vispirms jāpazīvo kopā, nevis uzreiz jāmetas pie altāra. Un nevajadzētu dibināt ģimeni tikai tāpēc, ka gaidāms bērns. Ja pēc kāda laika apnik, tad vismaz nav jādala bērni un manta. Divu cilvēku attiecībās visaugstāk vērtēju godīgumu (*Varbūt ir lietas, kuras tomēr jānoslēpj mīļ-*

miera labad? - A.N. - Es neteicu - atklātību, es teicu - godīgumu!").

kas pagaršojis brīves saldo augli...

Vai es būtu ar mieru zaudēt savu neatkarību? "Kas pagaršojis brīves saldo augli... (Smejas)!" Es rēķinos ar bērniem, savu darbu, nekas cits mani neietekmē. Samierinātos ar neatkarības zaudēšanu tikai bailēs no vientulības. Bērni paaugstās, viņiem būs sava dzīve, tad varbūt..., taču mans darbs ir tik ļoti saistīts ar cilvēkiem, ka ir viegli iemācīties nejusties vientuļai.

kā Ināra māju remontēja

Jā, es dzīvoju branta sēnes sagrauztā mājā! Kādu dienu atpapos, ka mājā ir iesākts remonts un es tā priekšā esmu pilnīgi viena un bezspēcīga. Atcerējos, ka pret depresiju labākās zāles ir darbs un ķēros pie lietas! Sameklēju strādniekus, tapa piebūve. Materiāli tika sadabūti gan pa kreisi, gan pa labi, mazpamazām es visu kā pelīte savilku. Un tad... manai mājai nebija ārsienu un tā izskatījās kā skatuves dekorācija! Ārsienas bija sapuvušas, tās nācās noārdīt, tad māja balstījās uz stutēm - augststāvs savienots ar pamatiem. Trīs dienu laikā tapa ārsienas. Cilvēks, kas palīdzēja likt stutes, uzskatīja mani par absolūti traku, bet tieši mana trakuma dēļ, domājams, man mājas augststāvs neuzkrita uz galvas. Tikai katrs nākamais meistars lamāja iepriekšējo par nekvalitatīvu darbu. Domāju, ka galarezultāts ir labs (Ināra smejas, ka māja uzcelta no ziedoņiem - ziedoti gan darbs, gan idejas) Bet vispār nekāda *čaklīte* es neesmu, jo piedzimu Cūkas gadā, un tāpēc vienmēr uztaisīšu sev kādus dubļus, kur pavārtīties.*

"Pricējies par dzīvi, lai arī kāda tā būtu!" - aicina Ināra un vēl piebilst: "Beigu beigās, viss, kas notiek, notiek uz labu." □

Ar Ināru KANSKU sarunājās
Astra NAGLE

* Īstenībā Cūkas gadā dzimušajiem ar dubļiem nav nekā kopīga; viņu visraksturīgākās iezīmes ir patstāvība, neparastas darbaspējas un mērķtiecība (- Red.).

● 1970. gadā - Ināra Rimša

mana skolotāja un kolēģe Dzintra mani apmācīja veikt mākslīgo apsūklošanu, pēc tam bija jāiet kursoš, lai saņemtu sertifikātu... Tā jau deviņus gadus esmu govju mākslīgās apsūklošanas tehniķe.

piegāju ar jūsmu un nevajadzīgu spītību, bet pārdomātāk un ekonomiskāk. Šobrīd savu zemi esmu iznomājusi, lai neaug usnes.

automašīna - dzīves telpa un laboratorija

Man ļoti patīk braukt ar automašīnu. Tā ir nevis *luksuslieta*, bet gan nepieciešamība kā manā darbībā, tā vispār sadzīvē. Esmu braukusi uz izsaukumiem arī ar velosipēdu un termosīņu uz bagāžnieka. Toreiz paziņas reizēm man uzticēja automašīnu (tas taču ir liels neprāts - sievietei uzticēt savu automašīnu!) Tad sadūšojos un nopirku sev mazu, oranžu *kadetiņu*. Tā ir mana dzīves telpa un laboratorija. Samērā bieži ceļu policija mani aptur par ātruma pārsniegšanu. Darbdiena ir smaga, galva -

zemnieku konsultante civilizētajos laukos

Jau divus gadus strādāju par zemnieku konsultanti. Zemnieku konsultante - tas ir tāds... nu, laikam jau tomēr vajadzīgs amats. Man ir liels prieks un gandarījums, ja kādam varu palīdzēt ar padomu, materiāliem, sameklēt atiecīgo speciālistu jebkurā jautājumā, kas skar lauksaimniecību.

Pateicoties Salaspils pašvaldībai, mani var izsaukt kaut nakts vidū - man ir nepieciešamais aprīkojums - rācija (30 km radiusā),

Salaspils evaņģēliski luteriskā draudze uzsāk jaunu mācību ciklu ģimenēm, kas Ziemassvētku un Jaungada laikā gribētu kristīt bērnus, iesvētīties, noslēgt laulību. Mācības notiek divas reizes mēnesī svētdienās, pēc dievkalpojuma, domes namā. Pirmā nodarbība - 12. oktobrī, 11:00. (Lai kristītu bērnus, vecākiem noteikti jāapmeklē nodarbības)

Salaspils sporta kompleksā no 14. oktobra sāks darboties treniņgrupas basketbolā zēniem no 8-10 gadu un 11-13 gadu vecuma. Nodarbības otrdienās, ceturtdienās, sestdienās. Pirmā nodarbība 14. oktobrī, 17:00. Dalības maksa: Ls 3mēnesī. Treniņus vadīs Ē. Miķelsons. Uzziņas pa tālr. 41163 vai 43115.

